

Poezja

Janina Ataman

Poetka jest z wykształcenia plastykiem i instruktorem teatralnym. Laureatka wielu cennych nagród, w tym Złotego Pióra. Od 2005 roku jest członkiem Związku Literatów Polskich. Jej poezja była tłumaczona na język słowacki i ukraiński, gruziński. Autorka tomików poetyckich: *Zwodzony most* (1989), *Rozmowy z mistrzem* (1990), *Odcienie szarości* (2002), *Jesteśmy igraszką* (2007) i *Czysta kartka* (2013), z którego m.in. pochodzą prezentowane wiersze.

***

poezja
jak bóg
jest wszędzie

siedzi na przystanku
bują w obłokach
leży na ścieżce

wystarczy schylić się
podnieść ją
otrząpać z kurzu

choć niekoniecznie

***

Moja przyjaciółka

już mnie
nie czekają
dalekie wojaże

przed zaśnięciem
nie barany liczę
lecz miejsca
w których mnie
nie było

to nie przysłowiowa
kula

to towarzyska
od niepogody
co szlak mi wytycza
na przelaj

i jak pies wierna
waruje u nogi

Stara kobieta

zrezygnowała ze wszystkiego
śniadanie między ptaki dzieli

czeka na listonosza
żeby nie sprawić mu zawodu

pogodziły się ręce i nogi
tylko oczy
wciąż jeszcze się dziwią

twarzą nie poznają
odmienionej

życie się jej zdarzyło

Spróbuj

spróbuj ptakiem
szybować pod wiatr

spróbuj rzeką
płynąć pod prąd

sobie spróbuj
stać na przekór

spróbuj

Poezja

Zdzisława Górka

Poetka, malarka, autorka licznych felietonów i esejów, pomieszczonych m.in. w książce *Przylądki dobrej nadziei* (2010). Wydała tomiki poetyckie: *Wieczne źródło* (1996), *Przesiewanie czasu* (1999), *Po rajskim jabłku ziemi idę* (2002), *Atlantycka huśtawka* (2006), *Ojcu Św. Janowi Pawłowi w darze* (2007), *Warto być* (2007) *Odlatuje czas* (2012) i *Wyprzedaż złudzeń* (2012), z którego to zbioru są drukowane poniżej wiersze. Tomik ten wydano w Krakowie jako nagrodę Grand Prix dla poetki w XX konkursie literackim pn. „Dać świadectwo” (2012).

Bez wyjścia

Widziałeś niebo o zachodzie
gorejącą czerwień natchnienia
Kiedyś Słońce było bogiem
Dziś piekło i niebo jednakowo
uchylone
Pośrodku stoją niezdecydowani
przeglądają menu
Decydenci jakby nieobecni

Wergiliusz znów oprowadza Lechonia
Megabity uderzają
w szarą odłupaną korę
Boska komedia dzieje się nadal
Zgraliśmy się w niej do nitki

Nie ma wyjścia z wysypiska
węzłów gordyjskich
i sprzecznych doniesień
Na moment podaj mi rękę

Pod chmurą

Nadmiar chmury i bieli
ale to nie lekkość
Oracz zgięty w pół
panuje nad pługiem
wpatrzony w tłustą ziemię
To dla niej ten znój
szeroki rozkrok na brzdach
pochylenie życia
Nad nim chmura zdziwienia
jaśniejąca potężna
wolna bez wysiłku
Błyszcząca czerń ziemi
przyciąga obowiązkiem
spełnieniem
W oczach już rośnie plon obfity
twarda nadzieja móc
dać z siebie siłę
zapomnieć o sobie
Człowiek łączy lekkie niebo
z czarnym znojem ziemi
Nad nim chmura jaśniejąca
potężna
Ale to nie lekkość
to ciężar

Inspiracją był obraz Ferdynanda Ruszczyca
„Orka”, Muzeum Narodowe w Krakowie.

Poezja

Andrzej Sondej

Poeta, happener, animator kultury i sztuki. Założyciel „Pociągu do Sztuki”. Redaktor i współzałożyciel portalu internetowego: www.pogranicze.eu

Niewidzialne buty Pana Mrożka

Dedykacja dla Sławomira Mrożka

Ich świat jest całym światem na stole
poduszka zmartwienia na każdy dzień
przypatruje się nagością pochylonej głowy
nie można tak budować domu na okrągłym łądzie

Patrząc się na spadające krople wody
na uśmiech zapłakanych ludzi
na oddech głęboki
co mówi niewyraźnym losem

Potykając się o samego siebie
nieprawda
zawsze stoi przy pochylonym domu
nieważne czy jest zielonym stawem łąbędzy
maska samochwalca
brudzi się ociera gładkie płatki tulipanów

Ten samotny niewidzialny Pan
z bagażem na swoich ramionach
chodzi za mną, podgląda mnie i przeprasza,
jakby był z gliny a może z żelaza

Przestałem się przyglądać, jak Słowianin
w oczach błazna opuściłem wzrok
otępiły i porośnięty mgłą opuszczenia
jakby nikt nie był samotny na tej ziemi

Wgryzłem się w jego planetę
a tam woda i ogień rozpałały chmury
lawina syczącej rzeki
przelewała się przez korzenie drzew majowych

Ubrana w skąpe liście
bezwstydnie opuszczała ramiona
ten Pan co był w innym człowieku
napisał traktat o normalności
nie było mu dane usiąść na gałęzi

Tylko pod gałęzią
narobił zmartwienia
z uniesioną laską Papkina
cytował całego Makbeta

To tylko złudzenie malowanej ikony
jak w Cervantesie
utopiłeś smutki
inne od tych co było nam dane zobaczyć

W dziwnym mieście
obłożonym szkieletem kości
podarta pierzyna
to tylko inna droga

Poezja

Natalia Trojnar

Urodziła się 1988 r. w Żołyni i tam mieszka. Absolwentka informacji naukowej i bibliotekoznawstwa na Uniwersytecie Warszawskim. Twierdzi, że wiersze są dla niej w pewnym stopniu „psychoterapią”. Lubi przyrodę, lubi czytać. Ciekawi ją świat, ludzie i ich psychika.

Myślicie inaczej

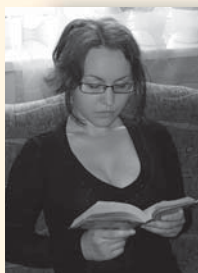
Mówicie o tym, by się podobać
Mówicie o tym, by imponować
Mówicie o tym, by sobie sprostać
Zjednać się z ostrą krytyką ludzką
Mówicie o tym czego nie chcecie
I znów na nowo udajecie
Wciąż udajecie!
Tu się śmiejecie
A tam płaczecie
Mówicie tak,
Myślicie nie
Zamiast się wznosić
Wciąż upadacie
Rolę zmieniać
O swoje myślach zapominacie!

Nadzieja

Nie po drodze
Iść tą ścieżką
Ciemną jak noc
Zimną jak lód
Obojętną
Znalazłam nadzieję
Ma droga
Naiwna
Dziecinnie
Tak infantylna nadzieja
Patrząc oczami
Widząc sercem
Umrze ostatnia
Napelnia mnie
Pozwala oddychać
Zapalone światełko w tunelu
Oto ona

Poezja

Jowita Kosiba

Studentka filologii polskiej, miłośniczka literatury, członkini Sekcji Twórczości Literackiej Koła Polonistów Uniwersytetu Rzeszowskiego. Krośnianka. Natchnieniem do pisania są dla niej okolice rodzinnego miasta oraz ukochane Beskidy. Oprócz poezji jej pasją jest muzyka rockowa, malarstwo i podróże.

Cmentarz jesienny

Cmentarze najpiękniejsze bywają
jesienią
gdy stroją się
jak dzierłatki
w korale jarzębinowe
kolczyki z głogu
pamięć zamknięta
w szkle
unosi się
zapachem spalonych liści
i fotografii
kolorowe wspomnienia
płoną na granicy życia
kwitną krzyże
i chryzantemy
Panna Najświętsza
pochyla głowę
i błogosławi jesienną
ciszą.

Malinowe ogrody

W malinowych ogrodach dziadka
słuchałam muzyki lata
przebrzmiałej
soczystej
lepkiej od soku
pszczoły recytowały poezje
widziały dla siebie
wieczność
w kielichu złotawym
widziałam dla siebie
wieczność
w falach traw
niepokalanych
jesienią.